

Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě? (Matouš 19,16)

Židé takřka zapomněli na Boží milost. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu spravedlivých získají vlastními skutky. Celé jejich náboženství bylo prodchnuto ziskností. Podobné názory částečně zastávali i učedníci Pána Ježíše. Spasitel využíval každou příležitost, aby jim ukázal jejich omyl. Těsně před tím, než vyprávěl podobenství o dělnících na vinici, došlo k události, která mu poskytla příležitost objasnit správný přístup k věci.

Matouš 19,16 - Cestou k němu přistoupil mladý boháč, poklekl před ním, uctivě ho pozdravil a otázal se: "Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?"

Bohatý mladík oslovil Krista jako ctěného rabína, nepoznal v něm však Božího Syna. Spasitel mu odpověděl: "Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh" (Marek 10,18). Proč nazýváš dobrým mne? Jedině Bůh je dobrý. Jestliže uznáváš, že jsem dobrý, musíš mne přijmout také

jako Božího Syna.

Kristus pokračoval: "Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání" (Matouš 19,17).

Boží zákon vyjadřuje Boží charakter. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musejí se zásady jeho zákona projevovat ve všech tvých činech. Kristus nesnížil požadavek zákona. Jednoznačně prohlásil, že podmínkou věčného života je poslušnost zákona. Táž podmínka platila pro Adama před pádem do hříchu. Pán neočekává od člověka dnes méně, než kolik očekával od člověka v ráji. Očekává dokonalou poslušnost a naprostou spravedlnost. Požadavek smlouvy milosti je právě tak velký jako požadavek představený v ráji respektovat svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon.

Na slova "zachovávej přikázání" mladý muž odpověděl: "Která?" Domníval se, že Kristus myslí na nějaký obřadní předpis. Kristus však hovořil o zákoně vydaném na Sinaji. Uvedl několik přikázání z druhé tabule desatera a pak je shrnul v jedinou zásadu: "Miluj svého bližního jako sám sebe" (Matouš 19,19).

Mladý muž bez váhání odpověděl: "To jsem všechno dodržoval od svého mládí. Co mi ještě schází?" Chápal zákon povrchně a formálně. Podle lidských měřítek si zachoval bezúhonnost. Navenek se nedopustil ničeho zlého. Domníval se, že jeho poslušnost nemá nedostatky. Přesto se v skrytu obával, že mezi ním a Bohem není všechno v pořádku. To ho přivedlo k otázce: "Co mi ještě schází?"

Pán Ježíš mu odpověděl: "Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne. Když mladík uslyšel to slovo, smuten odešel, neboť měl mnoho majetku" (Mat 19,21.22).

Člověk, který má rád jen sebe, přestupuje zákon. Právě to chtěl Pán Ježíš mladému muži ukázat. Postavil ho před zkoušku, která odhalila jeho sobectví. Upozornil ho na slabé místo v jeho povaze. Mladý boháč netoužil po dalším poznání. Choval v srdci modlu, jeho bohem byl tento svět. Tvrdil, že zachovává přikázání, neznal však zásadu, která tvoří ducha a život celého desatera. Neměl pravou lásku k Bohu ani k člověku. Scházelo mu to nejdůležitější, co by mu umožnilo vstoupit do nebeského království. Miloval sebe a časný zisk, proto nežil podle zásad nebes.

Když mladý bohatý muž přišel k Pánu Ježíši, získal svou upřímností a opravdovostí Spasitelovo srdce. Kristus na něj pohleděl s láskou. Viděl v něm člověka, který by mohl sloužit jako kazatel evangelia. Přijal by tohoto nadaného a ušlechtilého muže tak ochotně, jako přijal chudé rybáře, kteří ho následovali. Kdyby bohatý mladík věnoval své schopnosti dílu záchrany lidí, mohl se stát pilným a úspěšným pracovníkem pro Krista.

Nejdříve by však musel přijmout podmínky učednictví. Musel by se bez výhrad odevzdat Bohu. Jan, Petr, Matouš a ostatní učedníci na Spasitelovu výzvu "nechali všeho, vstali a následovali ho" (Lukáš 5,28). Totéž odevzdání Pán požadoval od mladého bohatého muže. Nežádal od něj větší oběť, než jakou přinesl sám. "Byl bohatý, pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli" (2 Korintským 8,9). Mladík měl pouze následovat příklad Ježíše Krista.

Pán Ježíš chtěl bohatého mládence získat, chtěl jej vyslat jako svého posla, který by přinášel lidem požehnání. Za to, čeho se měl pro něj vzdát, mu Kristus nabídl výsadu spojit se s ním. Vybídl ho: "Následuj mne." Petr, Jakub a Jan tuto výsadu přijali s radostí. Mladík Pána Ježíše obdivoval, táhlo ho to ke Spasiteli, nebyl však ochoten přijmout Spasitelovu zásadu sebeobětování. Dal přednost svému bohatství před Pánem Ježíšem. Chtěl získat věčný život, nechtěl však přijmout tu nesobeckou lásku, která je životem. Odešel od Krista se smutkem v srdci.